

Vilém Heckel poslední autogramiáda

Dnes podruhé se vracíme k práci fotografa Viléma Heckela, který se narodil v Plzni v roce 1918. Rád bych upřesnil, že to bylo v části Karlov, kterou vybudoval následník zakladatele koncernu Emila Škody, generální ředitel Ing. Karel Škoda. Byla to dělnická kolonie pro zaměstnance, nacházela se na západní výspě města Plzně, asi kilometr západně od posledních plzeňských domů, a v dobách největšího rozkvětu zde bylo téměř 600 bytů ve více než 200 domech. V nich žilo až 3400 obyvatel. Každá z deseti ulic na Karlově měla své jméno po jednotlivých škodoväckých oborech. Místní a blízcí místních znali ulice stejně, jako je znají Newyorčané, čili od první do desáté, pravda s výjimkou dvou okrajových ulic Emilovy a Na pomezí.

Karlov ležel za městem, ale poskytoval rodákům vše, co potřebovali k životu. Kromě obchodů, oblíbených zahrádek pro každého obyvatele, který měl zájem, zde byly dvě restaurace a fotbalový klub s vlastním hřištěm, kde vychovávali i hráče Viktorie Plzeň. Co více si mohli lidé v blízkosti plzeňského letiště, jehož piloti bojovali v Anglii v bitvě s Hitlerem, přát?

Nebudu se zmiňovat o politických stranách sdružujících se pochopitelně v oněch dvou restauracích. Zejména místní Sokolovna, kterou si Karlovští postavili svépomocí, měla velký sál a obrovskou zahradu s letním pódiem pro koncerty, okolo zahrady pak volně přístupné cvičební nářadí. Nájemné ve většinou malometrážních bytech bylo přijatelné i pro méně majetné. Karlov ovšem doplatil na svou „škodoväckou“ polohu – při náletech na

sklonku války byl vážně poškozen, z více než 50 %, prakticky od první do páté ulice. Bohužel to neminulo školu. Protože se však v Čechách vždycky všechno vykecá, o náletech se vědělo předem a ztráty na životech byly minimální. Do této na svoji dobu moderní školy s tělocvičnou chodil Vilém Heckel. S ním do třídy chodila moje matka Libuše a také Marie Motlová, pozdější slavná pražská herečka. Od dokončení školní docházky se moje matka s Vilémem Heckelem neviděla. Až v roce 1970 se náhodou dozvěděla, že se přijede před odjezdem na expedici do Peru rozloučit na Karlov se svojí máti. V té době se můj mladší bratr ve svých 14 letech zajímal mimo jiné i o fotografování a horolezectví. Měl tedy všechny knížky Viléma Heckela. Mami se proto rozhodla, že mého bratra při té příležitosti k Heckelům vezme.

Při své návštěvě na Karlově Vilém moji maminku s bráškou přijal tak, jakoby se viděli před týdnem. Po autogramu do poslední knihy, kterou si maminka vzala s sebou, se ho zeptala, jak je mu před tak velkou cestou, když mu v té době bylo 52 pryč. On nic netuše prorocky pronesl: „Víš, já se cítím dobře, ale začíná mě to unavovat. Je to moje poslední velká akce, víc do ciziny už nepojedu. Budu fotit jen tady a navíc mám doma víc než 20 000 negativů, které musím zpracovat.“ Prorocká slova. Jen netušil, že už se z Peru nevrátí. Nutno doplnit, že kromě těch dvaceti tisíc neroztříděných negativů měl ještě tisíce dalších reklamních, většinou z průmyslu, vytvořených na zakázku. Ty samozřejmě roztříděné měl.

Tak vlastně proběhla patrně poslední autogramiáda velkého fotografa a dobrého rodáka Viléma Heckela. Zakrátko expedice odjela. Knihu pak měl můj bratr v knihovně na čestném místě. Když bohužel zemřel a já dostal od švagrové část pozůstalosti, kniha chyběla. Prý jestli se najde, bude moje. Bohužel se nikdy nenašla.

Dnes představujeme Heckelovy snímky z roku 1964, kdy se v nově postavené továrně v Mladé Boleslavi začaly vyrábět vozy Škoda 1000 MB.

Text: Karel Pelák

*Fotografie z archivu Viléma Heckela
www.vilemheckel.cz*

